

Cesta do neznáma

Hlboko v srdci temného lesa,
kde nočné mory ožívajú,
leží tajomné a mesto hrôzostrašné,
kde nikto nevie, čo pravda vlastne je.

Niekde tam uprostred bezcestia,
sa zjaví cesta do neznáma,
ktorá vedie k dávnemu hradu
a ku kráľovi, ktorý nikdy nezomrel.

V atmosfére panuje zvláštna sila,
ktorú je cítiť na tejto ceste.
Temné sily sa tu prelínajú,
a tiene sa tu len hmýria.

Náš hrdina sa vydáva na cestu,
srdce má plné nádeje a odvahy.
Musí prekonávať ťažké skúšky,
aby sa dostal k svojmu cieľu.

No cesta je plná pascí a klamstiev,
či už sú to duchovia alebo monštrá.
Náš hrdina bojuje, trpí i prosí
a pokúša sa vyviezť z toho pekla.

Keď dorazí k tomu hradu,
kde kráľ večne vládne,
hrdina už prichádza na to,
že už neexistuje cesta späť,
cesta do sveta, ktorý poznal.

Tak sedí na tróne vedľa kráľa,
aj keď tuší, že v pasci mysle je.
No teší sa, že má miesto svoje,
v tomto temnom, neznámom svete.

Márnosť

Hlboko v temrave ponorený,
odplavovaný smútkom a bolesťou.
Depresiou do záhuby vedený,
objatý veľkou osamelosťou.

Mysel plná víriacich myšlienok,
v nekonečnom mračne väznená,
celkom nikým nepochopená,
nepočutá, ako sa v duši lámam.

Plný slabostí a beznádeje,
no snažiaci sa bojovať.
No márnny pokus to bol,
hneď odsúdený na zánik.

Nikým krik nepočutý,
nezáujem o osud jeho.
Sám vo svojom mračne skrytý,
v tom zdroji nekonečnej bolesti.

Márne sa vzdávajúc nádeje,
že ešte spatrí to svetlo,
plávajúce prúdom života,
bez pocitu samoty.

Sen

Ako zvon tĺklo srdce v mojom hrudníku,
jeho zvuk niesol sladkú symfóniu bolesti.
Cítil som iba život plný strát a osamelosti,
pocítil som, že sa prepadám do priepasti.

Každý deň bol ako obraz nočnej mory,
všetky radosti boli preč, len zlo zostalo.
Moje sny prázdne a život beznádejný,
žiadostivosť, aby sa to všetko zmenilo.

Ale nič sa nezmenilo, všetko je rovnaké,
utápam som sa vo svojej vlastnej samote.
Život ako tajomný les plný tieňov,
strach, že sa už doň nikdy nevrátim.

Rozhodol som sa všetko skončiť to,
ukončiť tento život únavný.
Srdce moje zastavilo sa
a ja som zaspal naveky.

Uvedomenie

Viem, že sa mi teraz nedarí,
sklamanie a smútok sú mi bližšie
sťa zahniezdené havrany v lese,
ktoré už nikdy neodletia.

Na duši cítim ťarchu z minulosti,
ktorá mi kroky spomaľuje,
ako tá ťažká truhla záhrobná,
ktorá sa do hĺbky mojej duše hrne.

Tú truhlu sa neodvážim otvoriť,
beznádej a strach sa do hrude vkráda,
a moje slabé oči zatemňuje tma.

Tuším, že uvedomenie je silou,
že nie som tmou, či truhlou smútku.
Som snom, túžbou či víziou,
ktorá ma dvíha, na ceste mi svieti.

To je dôvod, prečo otváram tú truhlu,
a z duše všetkú bolesť vypúšťam,
lebo len tak nájdem silu a odvahu,
čo mi pomôžu znova vstať.

a tak už viem, uvedomujem si,
že sklamanie nie je mojou podstatou,
lež ilúziou v premenlivom svete,
ktorý ma vyzýva k rastu a zmene.

Smútok sklamanie, či temnota,
to všetko je len chvíľkové,
ako blúdny oheň v temnej noci,
ktorý na konci aj tak vyhasne.